

ESTICA
A. 5085

14.

869

1268

Vos, conjunx thalami consorte, domusq; parente,
 Orbatae tetricas pellite tristitias.
 Pellite, nam nullo revocantur funera planctu,
 Nec postliminio vita peracta redi.
 Ipse quidem patriam repetit non corpore terram:
 Terra sepulturas quaelibet apta gerit.
 Quandocunq; volunt, superis parere necesse est,
 Quis Fato, fatuus sit nisi, bella movet?
 Non est hic vester consumptus morte JOHANNES,
 Ceu Phœnix vitam funere qui renovat.
 Vitâ namq; brevi, quamvis canente senectâ,
 Unâ perpetuas emerit ipse duas.
 Mens agit æthereâ nunc sede recepta secundam,
 Vitam: Fama solo, tertia vita, viget.
 Jam Mausolei cedant cava saxa sepulchri,
 Cedant excelsi Pyramidum tumuli.
 Cedat Sarcophagus factus Chernite Darij,
 Ævi qui longum sustinet invidiam.
 Hic multò meliora sibi monumenta paravit,
 Nam calamum & linguâ secula multa ferent.

Iusti doloris inscriptum

OLAVO umine Goræ
 a fluit lacrimæ.

SCHERLING ROSINHAKE

EPISTOLA CONSOLATORIA,

*Ad juvenem-virum virtute & genere
 Nobilissimum*

DN. IOHANNEM DRAKE,

Propter obitum parentis sui, Generosi &
 Nobilissimi Viri,

DN. AXELII DRAKE de Incorp & Fylleredh
 Westrogotiæ quondam Gubernatoris amplissimi
 vehementer afflictum,

Scripta Holmiæ 7. Mart. Anno 1632.

HOLMIÆ,

Typis Ignatij Meureri,

ANNO M. DC. XXXII.

NOBILITATE SIMVL
te insigni Viro-juveni

D. IOHANNI DRAKE;

SCHERINGIUS ROSENHANE.

S. P. D.

Billo usq; tempore quo tristem illum de
optimi tui parentis obitu, nuncium accipere te
vidi Nobilissime Drake, vehementer semper ut
oportebat; dolui, idq; non ob ejus causam, cujus
dierum atq; ærumnarum finem imposuerint Dij,
sed quod tuæ nunc infelicitatis dedisse videretur
initium. Quod quantopere me moveat, ipse procul dubio con-
jicere potes, cum haud ignarus sis quanto & quam fideli te amore
complector, adeo ut in te si quid ceciderit, haud aliter illud
quam si in me solum casum fuisset excipiam, quod ut facilius tibi
fidem faciat, paulo altius precor repetes fundamenta illius invete-
ratæ atq; tam bene à teneris jam quondam conceptæ amicitie no-
stræ & videbis quam vetusta sit illa & quantis fulcris nisa ac bene
fundata. Illa namq; vera est amicitia quæ & temporis longinqui-
tate & morum similitudine coalescit. Exinde si perpetuum vitæ
nostræ cursum è memoria erueris, haud aliud quam unam duo-
rum fortunam, mentem duorum corporum, mutuamq; & plus
quam Pyladeam conjunctionem reperias, & cum voluptate recor-
deris, quam tenerè nos mutuo amavimus, quam uno spiritu vixi-
mus & quanta voluntates nostras copulavit decursarum forinse-
cus actionum similitudo, quantaq; utrinque ceperimus veræ amici-
tiæ experimenta, adeo ut ex illo die quo conjuraverunt mentes
nostræ & alterius fidei alterius sese concredidit amicitia, vix ali-
quid nobis à Fortuna oblatum sit, sive boni sit illud sive mali,
(quorum utrumq; in peregrinatione nostra & Parisijs præcipue
ubi diutius morabamur, experti sumus) quod æqualiter ambo &
cum concordia non exprimo. Non igitur mireris
me dictum, acerbe me huncce tuum casum ta-
lisse, tibiq; utrumque atq; ex animo

atq; ex animo condoluisse, imò si doloris hujus tui participem
me fore fas esset, eo sine ut intantum minueretur ille tuus, haud
minimam portiunculam me arrepturum esse, velim ut tibi per-
suadeas. Verum cum illud vix mihi permittat maligna, quæ re-
rum omnium præter doloris distributionem admiserat fortunæ
dispositio, in illud mihi meritò allaborandum est, ut alijs quibus
potuerim medijs te sublevare & dolorem hunc tuum aut tollere
aut mitigare possim. Quod ab initio & præsens facere potuissem
& melius, sed cum ita naturâ comparatum esse novi, ut recens
animi dolor consolationes maximè refugiat, illi dum maximè foe-
viret, occurrere nolui, nè illum ipsa, ut fieri solet, solatia irrita-
rent magis atq; accenderent. Quin huncce tibi tuisque lacrymis
terminum statui, quo postquam affectui tuo ex appetitu liberius
aliquantò indulseras, sanioris tandem mentis compos ad te redi-
res, & dolor ille tuus, quo citius nihil in fastidium sui venit, sese
paulatim frangeret. Vereor autem vehementer nè plus tibi
quam liceat summas, & quæ viros decet honestatem excedas,
jamq; non magis animi sed moris causâ, lacrymas non ultrò fluen-
tes, sed quæsitæ & coactas projicias. Verendi a. mihi causæ sunt,
tum quod eo te animo esse novi, ut à consuetudine & vulgo (cujus
infamis calumniæ vix te expositum velis) haud facile recedas.
Tam perversa namq; jam est vulgi natura, ut nec virtutem ipsam,
quæ veneranda omnia & sancta oportet esse, dente maligno
parcat, quin si quid virtuosè gestum fuerit, scelestè illud exponit,
& calumniæ quâdam macula notat, Aded ut si quis jam fortis &
magnanimus sit superbum, si modestus effæminatum, si in dolore
patiens ac moderatus, impium illum vocitare haud erubescat.
Insuper etiam haud ignarus sum quanta te circumstrepit indies
plangentium foeminarum turba, undè si emolliatur animus tuus
haud miror, cum tam molle tibi ac facile pectus sit, ut ad aspe-
ctum earum, nedum tantos gemitus facilimè commoveatur. Nè
igitur in tanto rerum turbine, plebeio penitus modo confundaris
ac animum abjicias, & ita existimationi tuæ & morum elegantie
haud conveniens aliquod statuas, hacce te epistolâ aggredior,
quâ et libere monito qd tibi faciendum est mihi videtur. quâ
atq; obijungo si quid mihi culpa dignus videaris. Erist
nunc igitur ultimum mihi Johannes, absterge lacrymas et repon
paulisper curam - illum

objurgabo si quando
tur vultum mi Johannes, absterge lacrymas, & repon
luctum illum precor, eripe te inquam affectibus tuis & æquiore
mentis trutina mecum quod dixerò perpende, & videbis non tan-
tum esse quod verus à te dolor exigit, quantum ostentatio doloris
extorquet, mala consuetudo admittit & maximum illud seculi
malum, multorum videlicet exemplum sibi vindicare haud eru-
bescit. Quid igitur est mi Johannes quod doles? Dicas mihi hîc
primò velim quid causæ sit, quod doles, ingemiscis, ploras & tri-
stis nimium præter solitum videris. An quod diem suum obiit pa-
rens tuus, optimus ille senex? Hoc est eheu! Et quod dolendum
tibi meritò est, fateor. Nec enim hic continere te possum, nam
ut immodico luctu externari atq; consumi turpe atq; effæmina-
tum est, ita & mala sua prorsus non sentire est inhumanum. Quâ
virum igitur decet modestiâ luge. Fac ut fluant lacrymæ, sed
cave nè urgeantur, instet dolor quantum velit, sed vide ne quid
illi adjicitur. Natura paucis contenta, citò desinit, modò sola sit.
Effunde nunc igitur habenas. Delinimentum hoc n. doloris est,
pectus laxare suspirijs. Sed & hîc acquiescendum est, hîc statuen-
dus est modus, nec enim tantum meretur casus iste dolorem ut ul-
terius plangas. Nec est quod Deos iniquè tecum egisse, vel fortu-
nam tibi adversam fuisse, ullo modo conqueraris. Immitas enim
paulisper oculos in illa quæ tibi reliquerint Dij, & in funus illud
parentis, cujus vitam abstulerint, ac ita justâ precor ulnâ metire
& æqua lance ponderes an plura tibi beneficia tribuerint quàm ca-
lamitates: Mortuus tibi parens est, ast in ea, qua vivere ulterius
nec placuit nec profecit ætate: Mortuus est nec in infamia aut
impietate, sed in summa existimatione & laude quam meretur ob
præclara & fida servitia quæ Reipub. & Regi nostro ad extremos
usq; halitus præstiterat. Ablatus tibi parens est non infanti & par-
vulo nec in exteris nationibus viventi, sed tibi jam viro & eò loci
constituto, quo res tuas ipse administrare potes. Ablatus tibi ex
tuis unicus est, numerus v. ingens eorum relictus, qui pari affini-
tate tibi juncti sunt, frater tibi relictus est cujus fruaris consortio,
sorores blandissimæ quæ te exhilararent, amici qui te consolentur
opes q te sustentant, fama quæ tibi yla. A 3. ceas opes
lamtar, quæ vivens diutius. tottr. Adro ut si hæc omnia
obseruaveris, valedi exigam inianis illud quod Dy
tibi absolverant

quod tibi abstulerant, respectu plurimorum &
 ingentis istius bonorum copiae quam tibi reliquerunt. Et tu ta-
 men plangis mi Johannes & de hoc uno ablato, ceterorum quasi
 immemor, intantum queris? O nos ergo Deos ingratos ac bene-
 ficiorum immemores qui accepta oblivione imminuimus, negata
 querelis exaggeramus! Inique tu certe facis mi Johannes, non e-
 nim causam ego video quod tantoperè dolendum tibi sit, ut ve-
 rò lateris atq; ex animo tibi gratuleris, per plurimæ sunt. Ecce,
 viginti tres ni fallor jam annos natus es, quibus omnibus in mune-
 ribus semper accipiendis occupatus fuisti, cuncta tibi ex voto ces-
 serunt, adeò ut fortuna te semper à latere comitari visa est, nunc
 verò cum ferit & primum inconstantiae suae signum edit, tantoperè
 ingemiscis! Haud aliter id est, quam si amicus mihi suppellecti-
 lem totam & domum quandam in usumfructum concesserat, at
 ea conditione ut rem suam exinde quando & quam voluerit repe-
 teret, ego verò tam perfrictæ frontis essem, ut nec concessa poses-
 sori reddere vellem, nec ullius gratæ mentis signum ostendere,
 vel quod tantum mihi usum concesserat istius rei quam repetie-
 rat, nec quod tanta adhuc bona reliquerat, sed dolore & indigna-
 tione plenus, de alienæ rei restitutione conquerer perpetuò & la-
 mentarer. Quid de hoc tibi videtur? Annè quid absurdus & ini-
 quius? Sed & ita nobiscum miseris mortalibus comparatum est.
 Quid enim est quod proprium nos habemus & de quo gloriari
 possumus? Annè à superis omnia? Nihil adeò est quod nostrum
 est, usufructuarij nos saltem sumus, at tam ingrati ut beneficio-
 rum obliviscimur, tam stolidi ut possessorem non agnoscimus, tam
 impudentes ut alienum nisi coacti reddere nolumus. Et inter il-
 los & tu es mi Johannes qui tam benignam fortunam tam segniter
 & sine ulla gratitudine transis, ad minimum verò istum totus
 contremiscis. Sed per DEum rogo ut mentem mutes, noli tu diu-
 tius stultitiæ istius participare, noli precor illos sequi & imitari qui
 tam leviter superos offendunt, nec inter illos sis, qui tam levi mo-
 tu concidunt, quin potius animum extolle, & supra comunem
 gregem sape, subtrahe te vulgo & rationem magis quam exem-
 pla sequere, quod si facis, hauri tibi ultimus dolor oc. pla-
 cuit, quòd, imò lataberis tu, ubi ceteri lugent, sang. lxx ubi
 ceteri languent, stabis erectus. ubi alij concidunt, nulli eris ob-
 noxi. solo, ubi ceteri uiluntur.

deo, imò lataberis tu, ubi ceteri languent, ubi ceteri concidunt, nulli eris obnoxius.
 ubi ceteri vulnerantur, & tandem ditissimus eris ubi egestate
 summa opprimitur cetera mortalium turba. Sed & adhuc ulte-
 rius in causas doloris tui inquirere accuratius paulò libet, nunc i-
 gitur quid doles haud quæram, cum satis scio illud esse quod pa-
 rens tuus obiit, sed an illius causâ doleas qui obiit, an tuâ qui supe-
 res, rescire libentius vellem, quod ejus causa doleas, mo-
 vere te fortè poterit præteritorum jucundissima recordatio, ut
 sunt ejus erga te affectus & amor paternus, benevolentia ejus &
 provida rerum tuarum cura, colloquia ejus suavissima, monita
 salutaria, consilia proficua, blandi aspectus & dulce mutuumque
 consortium, aliaq; quibus jam omnibus cares. Tuâ verò causâ ut
 lugeas, in causa fortè est detrimentum quod tibi fingis rerum tua-
 rum & quod multa, ut ais, proposita tua exinde pessum eunt.
 Sed neutrum ita me Dij, sufficiens mihi videtur ut immodicum
 aliquem à te luctum extorqueat, sit quodcumque velit, dolorem
 non meretur, siue enim ejus causâ dolore te dicas, insanum
 te appello, siue tuâ stultum. Quod à me haud temerè
 dictum esse, velim ut perpendas. Quæ enim proh Deum hæc est
 dementia, hominem lamentari mortuum esse, cum illum mori
 debere erat certissimum, illum queri è vita excessisse, qui ejus ob-
 causam in vitam venit, illum in eandem incidisse viam, quò pro-
 perat indies universi generis humani comitatus, & illud deslere
 tanquam novum & insperatum aliquod, quod perpetuum est, &
 singulis sese momentis oculis nostris offert? Senecam hic tibi op-
 ponam qui in Epist. 99. ait: Quisquis aliquem queritur mor-
 tuum esse, queritur hominem fuisse. Et quid hoc est aliud?
 Hoc ipsum enim est propter quod homines sumus & non Dij. In
 illum finem nati sumus, in illum vivimus, ad illum qualibet hora,
 quovis momento properamus, adeò ut & illud ipsum quod vitam
 nos appellamus, haud aliud quam ipsa Mors est, ex illo ipso enim
 termino quo vivere, eodem & mori incipimus.

Et engendrar y nacer
 y el comenzar a crescer

El

Es principio del morir.

Et tam æqualem nobis omnibus sortem natura tribuit, ut cui vivere contigit, mori restet. Nulli propitior erat æqua fors, nullos excepit, eadem cunctos devinxit necessitudine, adeo ut & universum hoc ipsum, & admiranda cæli machina, aliudq; quicquid vel humana posuit industria, vel ipsa majestatis divinæ voluit providentia, ætatem sentit suam & aliquo tandem die corruat. Et in tantam & tam universalem rerum omnium necessitudinem incidisse parentem tuum conquereris? Illum nunc igitur solum exceptum velis & dijs similem reddere? Secede paulisper à particularibus hisce rogo, & universum illud totum tanquam advenæ & ex longinquo contemplare, & vide quot hominum millia momento quolibet intereant, & quàm catervatim & continuo cursu ex orbe recedant innumeræ mortalium animæ; Mox in minimum illud quo à cæteris distamus intervallū, oculos conjice & vide quanta nos trahit rapidissimi temporis celeritas, quàm citato gradu ad eundē omnes finem tēdimus, & quàm exiguum ævi sit illud quod vivimus & de quo in tantum sumus solliciti, respectu ingentis istius & longævi, quod præterlapsus est, seculi. Quod si feceris, fore spero ut unicum occubuisse hominem vix mireris, nec de hoc vel illo intantum plangas, quantum de universo genere humano, & quod nosmetipsi qui vivimus, tam incerto ab illis qui moriuntur & exiguo temporis spatio distinguimur. At si in vitam quoque nostram oculos conjeceris & animadversus fueris quàm sit illa misera, quàm molesta, quantifq; difficultatibus undiq; circumcincta atq; repleta, quid precor diceris? Quid de morte extremo miseriarū omnium fine sentires? Annē & tunc parentē tuum occubuisse doleres? Anne & tunc alicui ex tuis finem hunc negare sano sensu posses? Respice nunc vitam nostram, in eamq; paulo accuratius sed æqua mente inquire & diligenter considera quid illa sit & an digna ut ab humanis tantoperē expeteretur. Prætereo nunc miseras omnes quas infantes patimur, & quanto vitæ discrimine, vitam nobis tribuit natura, & quàm ineptos nos postea ad omnia, nidos inermis, rationis sensumq; ferē omnium expertis mania, in orbem huncce miuit, ubi frigus, ubi dolor, et tenuitati nostra nocuum quidvis, alimento vero præter matrem in pectus Orme inconueniens

in orbem quidvis, alimento vero præter matrem inconueniens occurrit, quod tamen nec dignoscere, nedum vel arripere vel evitare possumus. Prætereas inquam volo, quam miserrima infantuli conditio est & lamentabilis quoq; aspectus, cum ex alvo recentem matris prodiens, tanquā sævis projectus ab undis navita, nudus humi jacet, occiso magis quam nato similis, nullum ferē præter querelas & ploratum, primum illud & satis evidens miscula suæ conditionis omen, vitæ signum exhibens. Ast illud solum vitæ spatium lustra atq; percurrere, quod ab eo termino est, quo ratiocinari & mala nostra intelligere incipimus, & extremum illum quem nobis fatalem natura constituit, & hinc diligenter explora, perquire, nota, observa & investiga, an præter curas continuas, labores exhaustos, dolores infinitos, adversitates acerbæ & malorum quæcunq; fuerint, acervum invenias & ingentem cumulum. Nunc enim dum juvenes sumus, ardua quævis ut ad honoris aliquod fastigium perveniamus, molimur, his insudamus, his invigilamus, quidam arma arripientes in mille sese pericula mortis conjiciunt, quidam librorum nimia lectione insaniunt & impallescent: Nunc favorem procerum, sine quo virtus multa latet, captare cupimus, his igitur inserviendum, his ad blandiendum, his ante fores manendum, his caput aperiendum, his operosā quadam civilitate manus osculandæ, atq; in horum omnino verba jurandum est. Sed nec hic tuti, nunc enim nos invidia laceffit cæterorum, nunc contemptus, unde rixæ & jurgia, nunc etiam inopia nos premit, nunc scæminis nos placendi cura torquet, nunc & nos amor ipse infestat, & alia nescio quanam mille vanitates & curæ quibus maceramus atq; immergimur, & quæ caput & circa saliunt latus. Jam autem cum maturiores facti de conjugio cogitantes, scæminam, malorum illam omnium pyxidem, in domum nostram immisimus, hei quantum hic rursus calamitatis! Imò si antea nihil adversi experti fuimus, hic certè experimur, hic est ubi gregatim veniunt concatenata mala, hic animis opus est & corpore firmo. Sed tædet me illa recensere, ipse tu satis nosce potes, mi Johannes, quot sint illa quæ huncce statum comitantur

molestia, ut quibus illis sit expositis, cum his atq; molestiis, cuiusmodi et familia ut quot illi infomus dicere nostris oportet, quot exantlans labores, quot devorans iniurias

portunitates tum uxoris, tum liberorum, tum servorum & ancillarum, quos omnes non solum alendi, sed etiam rectè administrandi cura tenet. Nunc de pratis etiam sollicitus oportet esse, nunc de agris, nunc de fossis, nunc de hortis, imò nunc etiam sumus nobis molestias creat. Exinde ad pecora transeundum est, ibiq; rursus ad novas curas, hic vaccae fortè non pariunt, equae abortum faciunt, gallinae non incubant, oves non lactant, scabie afficiuntur porci, moriuntur vituli, cum lupo dimicatae sunt caprae, cum vulpe anseres, & è contrario nunc sacundae nimis deveniunt, utrumq; saburrant ancillae, pingues nimis & contumaces evadunt servi & alia nescio quanam sexcenta mala quae ex hacce malorum sentina proveniunt. Reliquum autem quod superest vitae tempus, miserimum est, quippe quod ad interitum propius est, totum igitur illud in gravissimis morbis, in mortibus liberorum, in iacturis fortunarum, in generorum importunitatibus, in amicorum funeribus, in alendis litibus, in debitis solvendis, in gemitu ob praeterita, in fletu ob praesentia, in devorandis injurijs, in audiendis nuncijs ingratis, alijsq; ærumnis perpetuis abit atque consumitur. Quid igitur est vita nostra? Exclamare hinc mihi cum Satyrico liceat: Heu heu nos miseros, quam totus homuncio nihil est! Quam nihil in vita stabile est & molestijs expers suis, Imò si dies omnes calculare velimus, vix unum inveniamus curis suis vacuum & quem securò nobis polliceri possimus. Et quod me maximè movet, nec ipsa etiam felicitas sibi constans est & secuta, quò major enim hæc est, eò majoribus obnoxia est curis atq; periculis: Et quod blanditur nobis interdum fortuna atq; illecebris suis in altum educit, haud illud mehercule est aliud, quam ut altiori nos præcipitio dejiciat atq; deturbet. Hanc igitur hominis miseriam & naturæ fragilitatem cum consideraverint philosophi veteres, non tantum mori optimum esse, unanimi consensu affirmarunt, sed etiam non nasci optimum esse, sunt quidam qui censuere, undè illud quod coram Mida cantavit Silenus:

*Non natum fr, loco primo est optabile illud. Non
non vidisse facis lumen Appollinæ*

*Proximum huic, natum citò trans Stygis ire patrum,
Pulvereq; tegi corpus inane solo.*

Refert in Historijs suis Herodotus, quomodo foemina quædam celebris quæ Junonis erat sacerdos, Junonem lacrymans precata est, ut à Dijs cæteris socijs suis impetraret, ut quod amicis optimum dare solerent, id filijs suis Cleobi & Bitoni, qui eximiam ei in trahendo curru operam navarunt, pro pietate largiri dignarentur, cui licet annuerit diva, non tamen aliam receperunt filij ejus mercedem, quam postquam cum matre epulati, sani se somno dedissent, manè inventi sunt mortui. Quod cum agrè tulit mater, Deosq; tanquam iniquos incusavit, tale à diva nacta est responsum: Quod nos accusas mulier iniquè facis, quod petieras enim accepisti, tuisq; filijs dedimus quod præstantissimum habemus, videlicet mortem. Maximum enim ultionis genus quò inimicos nostros afficimus illud est, ut eos diu vivere sinamus: Ac optimum quod amicis nostris reservamus, hoc est ut eos citò faciamus mori. Marcus Aurelius, Imperatorum ille sapientissimus, hocce Deorum edictum verissimum esse animadvertens, cum maximè ægrotaret & jam morti proximus esset Torquatus, ille suus intimus & amicorum omnium carissimus, sacrificatum Dijs misit, non ut vitam illi concederent, sed ut mortem accelerarent, quod cum admirati essent astantes, in hunc modum fatus est: Non est quod miremini sacrificia me non pro vita sed pro morte amici offerre, nihil enim aliud precari fidelis amicus amico verò potest, quam ut tantis eum mundi hujus laboribus liberatum videre possit. Ex his igitur cum satis superque constare tibi poterit, quam laboriosa sit vita nostra, quam tædiofa, quam molesta, quò malis exposita, quò Syrtibus atq; Carybdibus repleta, & è contrario quam mors ipsa (quam ostiolum pensile quidam appellavit, quo taberna, in qua omnes ærumnosæ hujus vitæ miseriæ veneunt, clauditur,) exoptanda, quam utilis & rebus nostris proficua, & ut verbo dicam, quam vivere inutile & periculoso sit, quam mori dulce, quæro B 2 à te perimmi Johanni, an quòd patre tuis tantis evasit molestijs non dicam doluit, sed annon letari poteris? Hoc certò si fereris

parenti tuo, aut rationis penitus omnis expertem. Quis enim non impium aut invidum diceret illum, qui quod in mundo optimum esset, amico accidisse doleret? Quis non illum aestimaret dementem, qui curru vectus, in salebrosa & lapidolissima constitutus via, cum perpetuis concussibus quateretur & viæ insuper angustia intantum premeretur, ut nil nisi demissionem exoptaret, & tamen cum iter peractum & descendendum esset, lamentaretur, nec ipse descendere vellet, nec illos qui secum in comitatu erant ut descenderent pateretur? Ad 60. ut opinor, ætatis annum pervenit parens tuus, quo tempore non dubito quin acerbè satis, illas quæ vitam hanc comitantur molestias, gustaverit, earumque jam tandem pertæsus, evasit. Iter hoc difficilimum cum summo labore emensus est, quiescendi copia data est, & tu tamen non lætaris tuoque patri de tanto bono non congratularis? In portum à Dijs pervectus est securum, & tu denuò in pelagus illūvis evehi periculosissimum? Annos jam 60. captivus in carcere corporis detentus est, jamque vetustate attrita ipsi compedes & catenæ deciderunt, tu verò novas ipsi de integro fabricari velles? Quid hoc rei est? Hæc tua pietas est & in parentem amor? Cogites quæso quantā lætitia perfunditur nauta, portum ingressus securum, quæ gloriā dux victoriam adeptus fruitur, quæ quiete viator peracto itinere potitur, quæ voluptate artifex absoluto artificio afficitur, eadem etiam, sed quid eandem dico? incomparabilis est, quæ nunc afficitur parens tuus lætitiā, extra vitam hanc ærumnosam constitutus, eò nimirum loci ubi felix tandem quiescit, tandem liber, tandem tutus, tandem æternus, omniumque molestiarum vacuus, ubi non mæror illi sed lætitia, non dolor, sed quies est, ubi non plorat, sed ridet, non suspirat sed cantat, non cruciatur sed delectatur, ubi denique mortem non timet, sed vitam habet perpetuam. Affirmare ego ausim quod si universi orbis dominium parenti tuo offerrent Dijs, ne unico tamen die in vita hacce superesse vellet. Quin potius inter ipsa vagari libet sydera & tenebris ereptus luce perpetuā frui, nunc ipsum omnium rerum creatorem prope accipere iuvat, quantaque sit res maiestas rem suspicere, nunc in interiorē naturā suam penetrare, omniumque illarum quæ nos nisi per umbras intelligimus, cognoscere per se ipsas; totamque universarum pulchritudinem

nisi per umbras intelligimus, cognoscere & universi hujus pulcherrimam fabricam uno simul intuitu contemplari & respicere, nunc in ipsam terram indignabundos conijcere licet oculos, & simul ridere quam vanæ sint hominum curæ, & quam exiguum denique, quam angustum & squalidum sit punctum hocce, quod intet tot gentes ferro & igni dividitur. Quod cum ita sit, per Deos te immortales rogo, hortor, moneo, quaesitoque, ut à dolore desistas, lacrymas abstergas, & animo tandem hilari & composito aliquando exurgas: Deorum inquam voluntati, quæ sola & vera justitia est, rem omnem per mitte, eisque gratias age quod & tibi tam propitij fuerint, tuoque parenti tanta & tam infinita largiti sunt bona, minimè inter illos te reperiri finas, qui tam inconsideratè dolent, & qui ex sola consuetudine saltem ista deplorant, ad quæ gaudendum potius esset atque lætandum. Et hæc sunt quæ tibi opponere volui, si parentis te causā dolere diceres. Restat nunc ut aliquid etiam dicam, si tuam ipsius ob causam & quod res tuæ detrimentum hinc inde aliquod capere videantur, mæstū te esse dixeris. Sed quid hic dicam? Rursusne te objurgabo? Equidem illud mereris mi Johannes, qui tam stultam tibi dolendi causam fingis. Quid enim pro Deum hoc est? Tu de rebus tuis intantum es sollicitus, & nec vitam tibi propriam polliceri potes? Tu tam magnas & diuturnas animo concipis spes, & de crastino adhuc incertus jaces, de futuris atque incertis gemis, & præsentia nondum præterijisti. Quid hoc rei est precor? Adeo tibi nunc obtusa mens est, ut fragilis hæc nostra conditio ulterius te non permoveat? Adeo tibi hebes est memoria, ut mortis jam nunc oblitus es? Ecce tibi ad manus exempla sunt, & illa quidem domestica & recentia, ad latus tibi pater mortuus jacet, & tu tamen de vita nimium proroganda es sollicitus, ipsum ante oculos habes funus, & tu tamen nil minus quam mortem cogitas! O dementiam magnam hominum! o cæcitatem ingentem quā miseri mortales involvimur! o spes fallaces & detestandas illecebras, quibus nos tam facile inescat perfidus hicce mundus, & ad nutum nos suum intantum componit, ut quod ille solum vult, volumus. quod illa dicit, currimus. B. 3 quod illa vult promittit, credimus. ut quod illa tandem exornat, relinquitur alijs omnibus arripimus. nulla premit. Sabita ratione quam incertam sit illud, quam fallax, et quam infla-

quam incertum sit illud, quam fal-
tax & quam instabile, & quod acerbius est, nec ipsa etiam exem-
pla quæ nobis quotidie ante oculos sunt, ullo modo permovent,
imò nec diutius quam miramur, hærent, adeò verum est illud
quod Augustinus conqueritur: Quotidie moriuntur, inquit, homi-
nes & qui vivunt deducunt illos, exequias celebrant, & vitam ni-
hilominus sibi promittunt! Quid igitur est quod tu te excrucies,
& quod hanc ob causam tantoperè ingemiscas & lamenteris? Do-
les quod ad Sereniss. S. R. M:tem abeundi, ut hoc vere tibi pro-
posueras, propter obitum parentis tui, spes fortè rescisa sit, &
quod ad honores, tam præpropere ut vehementer desideras cursu,
scandere ob has injectas fortè tricas, nequeas. Et laudandus ut
verum fatear est aliqua ex parte hic tuus conatus. Sed qui scis an
eouſq; victurus sis? Quomodo tu exploratum habere potes quid
serus vesper vehat? Quomodo tibi constare poterit quem tibi ter-
minum non minus obscura quam invicta illa fatorum necessitas
constituit? Cras tibi fortè abeundum est, intra mensem fortassis
moriendum, quid igitur juvat tam temerè lamentari? Quid opus
est illa deflere quæ nondum acciderunt, illa expavescere quæ
fortè non eveniant? Quid precor dementius est, quam in ipsa
curarum mole novas adhuc ex longinquo & fictitias sibi accersere
miserias, nec præsentibus posse vivere contentus? Sed ita nobis-
cum comparatum est, tam simplex, sive tam maligna potius est
natura nostra, ut quamvis perpetua nobis maneant tormenta, &
die quolibet novæ curæ, vix tamen iisdem sumus contenti, sed &
alias insuper, ut eò major nobis crescat dolor, quærimus & superad-
dimus. Nescimus nos tormento reservare. Antè tempus miseri
sumus, & minimùm certè, si verum fatemur, illud est, quod no-
bis fortuna sive fatum mali tribuit, respectu eorum quæ nos ipsi
fabricamus atq; adjicimus, & sic etiam erga nos ipsos iniquissimi
sumus. Nam illa quæ nobis fortuna successivè & distinctis tem-
poribus destinavit, arripimus nos & simul omnia cumulamus,
præsentia cum futuris, certa cum incertis, seria cum fictitijs, & cum
veris deniq; & minoribus malis, vanissima quæq; & nunquam for-
tassis ventura. Et hæc sunt quibz detinere
succumbimus. nam præterquam quod præsentia mala premunt,
et pensum exigunt suum, minc futuris angimur, nunc ipsa
nos fama terreat, minc in longinquum curas inanis.

præterquam quod
suum, nunc futuris angimur, nunc ipsa nos tanta
longinquum curas inanes extendimus, & ad ipsas tandem malo-
rum umbras ingemiscimus. Quam stultum igitur est, ut Seneca
meus ait, aetatem disponere cum nè crastino quidem dominemur!
Navigationes longas, ut ille idem continuat, & pererraris littori-
bus alienis, seros in patriam reditus proponimus, militiam & ca-
strensiū laborum tarda manupretia, procuraciones, officiorum-
que per officia processus: cum interim ad latus mors est. O quan-
ta igitur dementia est spes longas inchoantium! Emam, ædifica-
bo, credam, exigam, honores geram, tum demum lassam & ple-
nam senectutem in otium referam. Omnia, mihi crede, etiam
felicibus dubia sunt. Quod cum ita sit, quæris à me fortè quid
tibi agendum sit, quomodo in posterum ordinanda sint actiones
tuæ. Sed pro me hic rursus respondere jubebo Senecam meum,
qui optimum, ut mihi videtur, hic præbet consilium, inquiens:
Sic itaq; formemus animum, tanquam ad extrema ventum sit.
Sic ordinandus est dies omnis, tanquam cogat agmen & consu-
met atq; expleat vitam. Quod certè si fecerimus, non dubito
ego quin sollicitudines omnes, & vitæ hujus, quæcunque fuerint,
ærumnas masculè excipiamus, & alias quæ nos torquere pote-
rint curas, præsentis æquæ ac futuras despiciamus & tanquam i-
nanes derideamus. Tam efficax namque in nos est perpetua mor-
talitatis memoria, ut si illa probè imbuti fuerimus, satis adversus
fortuita quæq; munimenti habebimus. Stabimus tunc tandem e-
recti, securi, imperterriti, & tanquam in procinctu expediti. Tem-
pus omne in nostra potestate erit, & in summa nostri satietate,
crastinum sine sollicitudine expectabimus. Quantum igitur fieri
potest, rogo, ut ad contemptum mortis animum adducas, eumque
in ipsa securitate ad difficilia præpares, & contra fortunæ injurias
inter beneficia firmes: Illud inquam meditare, quomodo te non
imparatum nec inermem fortuna inveniat, & telis suis penetrabili-
lem. Hoc autem efficere melius nequis, quam si mortem & alia
quæcunq; vereris nè eveniant, sæpissimè antè oculos tibi posueris,
& tanquam jam utique eventura miratus fueris, sic itaq; animum
tuum obducere poteris, temetipsum exercere, callum tuum
obducere, ut ipsa fortuna tela præoccupare. Nam
quemadmodum angulo in rama, ut Itali cum illud sonat

ut italicum illud sonat, oue men teme, iui
piu tosto è colto, sic etiam homines in ipsa securitate positi, le-
uiore quouis ictu contremiscunt, & facillimè tandem occumbunt.
Sed nondum te dimitto mi Johannes, quærere namq; adhuc se-
mel à te libet, quâ videlicet causâ & in quem finem doles atq; su-
spira ducis? Nihil in universa rerum natura est, vel agitur, vel
mouetur, siue bonum sit illud siue malum, quod non finem aliquem
prætendit, ut & vetus illud Aristotelicum, quod satis nosti, con-
firmat: omnia videlicet fieri propter finem aliquem. Quod & ipsa
nobis experientia satis superq; demonstrat: cur enim precor arbo-
res frondescunt, nisi ut fructum ferant? Cur tam rapidus fertur
fluvius, nisi ut in mare redeat? Cur manè exoritur sol, nisi ut or-
bem illuceat? Cur nocte redeunt tenebræ, nisi ut securiorem nobis
præbeant quietem? Adeò nihil est quod finem non præsupponit
suum. Nullus porro hominum est, nisi extremè fatuus, qui illud
quod agit, quodcunq; tandem illud fuerit, non ob aliquam causam
agat & finem. Sagittam nullus mittit nisi quò mittat habet, nullus
peregrinatur nisi ob finem aliquem, equum nullus ascendit nisi
ut equitet, navem nemo ingreditur, nisi antea constiterit quò na-
vigandum sit, nullus agrum sulcat nisi ut segetem mercedis loco
habeat, nullus olera & plantas rigat nisi ex illis fructum aliquem
expectet. Quod cum ita sit, scire à te libenter vellem, quæ tua
doloris causa sit, vel in quem finem tu plangas & lamèteris, quam-
quæ exindè utilitatem speres, quem fructum expectes, & quid
tandem hoc ipso efficere in animo habes. Si verò nihil mihi certi
respondere poteris, nullumque, ut quidem nullus est, actionum
tuarum finem monstrare atq; proponere, ipsi tibi iudicandum re-
linquo, quid de actione tam ridicula & sine proposito vaga senti-
endum esset. Consideres ipse precor, si viatorem, ut verba sunt
Guevaræ, portus in nive, flumina cum periculo, sylvas cum metu
transeuntem, & vesperi in æstate propter æstum, iter ingredien-
tem, æstatisq; calores & hyemis inundationes iter faciendo susti-
nentem videremus, Isq; de itineris fine interrogatus, cujus gratiâ
tam intollerabiles subiret molestias, se finem esse. non tam
magis quam nos intelligit, et cur laborem illum sustinere
ignorare responderet: quid q̃so uir prudens de viatore illo
fatis pronuntiatur. esset

deret: Quid quæso vir prudens de viatore
turus esset? An non ex unico illo responso, amentia esset ejus-
modi hominem condemnaturus? Idem & de te hîc intellige mi
Johannes, imò idem inquam, quid enim aliud de te sentiret homo
cordatus, si perpetuò te ingemiscere ac lugere videret, nec scires
ipse quò ista conferrent, vel in quem finem illud faceres? Sit au-
tem quod aliquem tibi propositum habeas finem, & quod lacry-
mis tuis aliquid te profuturum esse existimes. Falleris. Quid e-
nim est quod dolendo proficias? Siue enim parenti tuo hoc modo
gratificari studes, vehementer erras, illudq; quod intendis minimè
assequeris. Eò enim nunc loci constitutus est parens tuus, ut de-
plorari minimè desiderat, quin illum dum gratificari cupis, gravi-
ter offendis tuisq; suspirijs inquietas, atq; molestas. Nihil ipsi acer-
bius esse poterit, quam si hic tibi casus ejus acerbus est. In impie-
tatem convertatur nimia tua pietas, imò & invidia aliquam præ se
ferat speciem, tam immodicè illum desiderare, qui ad meliora
transgressus est. Ejusdem cum illo voluntatis & ceteri omnes
videntes sunt, nullus unquam est, qui lacrymis tuis delectatur,
nemini hisce inservire potes, neminem juvare, nihilque, ut ego
puto, apud aliquem efficere. Quid igitur erga alios tam inutili-
ter benignus es? Illis gratificari ac inservire cupis, qui conamina
tua respuunt. Pater aut plangens tuus non intelligit, aut penitus
aversatur, homines ceteri illos derident & tanquam superfluos
condemnant, & tu tamen aliquid illis proficere speras? Siue etiam
fata vel revocare, vel tanquam injusta accusare & execrari fortè
desideras, quod si feceris, vehementer rursus deliras, atq; aerem hîc
egregiè verberas. Quid enim est quod fata tu revocare velis cum
sint immutabilia, accusare cum sint furda, movere cum sint in-
exorabilia? Nostinè tu quod stant Adamantinis decreta cœli fixa
vinculis, nec ullo se artificio retardari ad minimum patiuntur, mul-
tò minus revocari? En experire, fac inquam periculum, vocife-
rare, luge, plange, pectus contunde, fata incusa, morti maledici-
to, patrem appella, revoca, & vide tandem ac animadvertite an
aliquid post plangens illos effeceris, vel an exindè res tuæ ali-
quanto se malig. habuerint. Nihil C. d. n. q. quanto
ut ipse videret, quod dolendo proficias. Nihil in universa
rerum natura tam offitax op. ut flatum fati ne-
cessitatem siflere, uel ad minimum mouer. gat

queat, manet quod semel decretum est, imò quantumque dolueris, quod semel factum est manet nec infectum fieri potest.

*Non sollicita possunt cura,
Mutare rati stamina fusi.*

Quinimò es necedad, ut Hispani volunt, o simpleza, llorar per lo, que con llorar no se puedo remediar. Quid igitur tu diutius moraris? Cur nunc non exsurgis & ab actione tam insipida desistis? Vel quid? annè adhuc deridendum te omnibus propinas? Ulterius nè inter illos esse cupis qui Æthiopem lavant, qui aerem verberant, qui arenam sulcant, & qui illud moliantur, quod assequi haud unquam potuerint? Excussis nunc omnibus doloris tui rationibus, ipse nunc satis ut opinor vides, imò luce meridiana clarius est, quam superfluum est dolor iste tuus, & quam exiguum sive nullam potius habeas dolendi causam, & quam nihil deniq; est, quod dolendo efficere possis, adeò ut vix credam aliquid adhuc esse, quod ad ulterius dolendum, hæc modò si rectè consideraveris, invitare te vel compellere possit. Quod cum ita sit, consideres ipse precor quid tibi agendum restet. Consideres inquam quid te virum in tali casu deceat, an videlicet dolori ulterius intabescere & languere, an potius omnem animo dolorem exuere ac animo tandem invicto exsurgere & fortunæ insultus deridere? Eja nunc igitur, eja, virum te hinc præbe, & quod utilissimum tibi videtur, alacriter capesse. Erige te inquam & mærorem omnem, planctus omnes, suspiria & lacrymas omnes projice si possibile fuerit, ac protinus remitte, sin minus, coge & nè nimis appareant, introrsum absconde. Cogites te namq; in illo constitutum esse loco, ubi exemplum libenter à te capiant tui, imò honestum putabunt quicquid te facientem viderint, ac animum ex vultu tuo sument: Matrem habes & sorores, quæ ad dolorem nimium alias satis benignæ sunt ac propensæ, quid autem misercordiæ dicant cum te, unicum in illa turba virum quem imitantur, & in quo spem omnem & solatia posuerunt, imò dico mærore viderint consumi? Cogites te etiam in dico viridi nunc in ætate, cui summi missi ac pluri dedit, multorum in te, oculi conversi sunt, circumspicit te hominum frequentia et in animum tuum.

nunc oculi conversi sunt, circumspicit te hominum in animum tuum inquit & quid ille adversus fortuita roboris habeat, explorat. Ut ignem silex nisi percussa non emittit, sic etiam virtus non nisi lacerata splendet, sed tunc maximè fulget, cum premitur, tunc maximè vires exserit suas cum in angusto posita est, & cum illam fortuna impetu quodam adorta est. Et hæc est ratio quod nunc accurrant multi, visuri nempè, an ex animo tuo hocce nunc fortunæ ictu percusso, aliqui prodeant virtutum radij, ad ictum fortiter sustinendum efficaces, & an aliquid tandem in te sit, quod expectationi eorum respondeat. Tuum igitur nunc est, mi Johannes, efficere ac ita te gerere, ut exemplo primum tuo, à dolore ad lætitiā & animum compositum redeant domestici tui, ac ut adstantes deinceps reliqui, quid virtus tua possit & animus in pectore constans videant & percipiant. Occasionem tibi ecce fortuna præbuit & campum apertum, si ullum nunc in pectore juvenili robur sit, si ullum decus, si ulla virtutis portio, nunc eja exsere, nunc ostende, nunc utere, nunc adhibe, prodi nunc inquam & aude aliquid supra communem gregem, imò ut videant homines nihil tam altè à natura constitutum esse, quò virtus eniti nequeat, nihil tam forte quod vinci, nihil tam formidabile, quod facile reddi nequeat, & quod nihil tandem mali tam extremum sit, cui non aliquid remedium inveniri possit. Hoc si feceris, & ipse tutus eris, & opinioni eorum qui præclarum aliquid à te expectant, satisfacias, imò & laudes insuper egregias sine dubio reportabis, quid enim dicant illi qui tam generosa & insolita ipsis, animi constantia ac virtute, res adversas & hancce parentis tui mortem excipere te & superare viderint? Hem, invicent, invictum animum & virtutem egregiam, quæ fortunæ tam vehementes ictus vincere & præterire potest! Quis tantum in juvene isto pectore inesse roboris credidisset? Dignus ille profecto est, cum quo fortuna colluctetur, nam illam vincere novit, satique adversus insultus ejus habet præsidij. Sed ut Epistolæ tandem longioris finem faciam, unicum tibi adhuc inculcare libentius vellem, atq; ultimum quod mihi restat malagma, vulneri tuo adhibere atq; proferre. Hoc a. est, ut animi C. 2. m. hibe. teum quod sit firmes, præparat, ut obdires. Certamen tibi ut vider cum dolore, et in qua fortuna intrandis, illudq; magno animo et invicto,

imò excelsus tibi & generosus induendus est spiritus, quoties cum illis congrederis. Temetipsum igitur ita exerce, animumq; tibi tuum propone & fortunam tandem in hunc modum alloquere, increpa, atq; objurga: Quid est quod me fortuna tam insperato invadis? Quid cogitas quod tam vehementi me impetu arietas? Aggressus me es & parentem meum optimum, familiae illud nostrae decus atq; tutelam sustulisti, illudq; quod hactenus mihi charissimum fuerat, ut ipsa nosti, penitus mihi eripuisti, ictus ut ipse fateor magnus est, & quo majorem mihi hoc tempore infligere haud facile potuisti. Sed quid vis agam? Annè ut dolori me totum consumandum dem, & ictu tali succumbam? Facere id possint alij, à me vix unquam ejusmodi quid expectes. Lacrymare quantum modicus & naturalis postulat affectus, oculis meis permittam, sed præter decorum aliquid committere & penitus succumbere, vix sexcenti ejusmodi à me casus extorquebunt. Mortuus est pater, sed quid? Annè hoc novum & inauditum aliquod est, mori hominem? Vivimus hac conditione cuncti, etiam nescij quando nobis illud ipsum iter emetiendum est. Quid igitur est quod te verear fortuna? Quid te timeam cum nullum in me juris habes? Contemno te potius, imò contemno te inquam, quia te lum nullum quo animum ferias habes, sarcinas a. meas & alia quæ circa me sunt, si vel lædere vel penitus auferre potes, eccquid putas me magnificare? Auferas quæcunq; velis & quæ tua sunt tibi sume, atq; ita vires tuas potenter exerce, haud ego resistam. Ecce tibi pecunias, ecce domus, consanguineos nè ut patrem, vis eripere reliquos? Hoc tui juris est. Vis aliquam partem corporis? Sume. Vis etiam spiritum? A corpore illum separare potes, tollere a. haud potes. Vin' & amicos? Habeas tibi & illos, aliaq; quæ tua sunt, non tamen adhuc egenus ero. Dum animus mihi restat, sat ero dives, dum ille stat, stabo, nec tam facile concidam. Illa v. quæ tua sunt, & quæ in me cumulaisti, eo loco posui, ut quodcumque volueris, imò quâlibet noctis horâ, ut nè somno me quidem expergefaceres, auferre sive repetere possis. Quid igitur est quod de me gloriaris fortuna, cum nihil penitus effecisti? *Barbarasti me factor, sed non lacerasti* ^{tus} *pugnam meam inijci, ad sine victoria discessisti. illud a. ut ego hoc certamine vici, illudq; præmij loco reportavi, ut fortior nunc multo quam antea redditis sum*

vici, illudq; præmij loco reportavi, ut *antea* redditus sum & contra posthac venientes insultus tuos exercitatus magis atq; præmunitus, tibiq; hoc nomine vel multum debeo, quod mortalitatis me meæ hoc ictu tam egregie commonefecisti, imò & Dijs immortalibus gratias ingentes agam, quod in perpetuo blandæ fortunæ sinu me apricari haud semper permittunt. Novi n. quod illis quibus benè cupiunt, fortunam, dolores, aliaq; adversa, cum quibus benè cupiunt, fortunam, calamitates tanquam virtutis exercenda occasiones, atq; in quibus sese experiantur, mittunt atq; destinant. Semper a. esse felicem & sine morfu, ut cum Seneca finiam, animi transire vitam, quid aliud est, quam rerum naturæ alteram ignorare partem? Certissimum mihi nunc igitur persuasum habeo, nihil in me juris habere fortunam, atq; ut hactenus quantumvis feriat, nihil nocuerit, neq; in æternum post hac nocituram esse. Apage igitur vanum sine viribus nomen, abi & alium quem vincas quære, ad majora ego natus sum quàm ut terriculamentis tuis succumbam. Notissimæ mihi machinationes tuæ sunt, quare nec turbines, mihi crede, molestiarum tuarum timebo, nec tonitrua & fulgura expavescam, nec serenitati deliciarum tuarum credam, nec blamenti suavissimis fidam. In summa, nec ridebo quod mihi faveas, nec quod me repudies magnopetè curabo.

Sic igitur intona, sic animo ingenti plenus exsurge & verba, quamvis aliquantò magna, funde, & dolorem deniq; tuum, aliaq; quæ tibi obveniunt adversa huncce in modum pelle atque objurga: Quod si sapissimè feceris, videbis profecto quam efficax hocce in adversis tibi erit remedium, & quantus exinde tibi crescat animus & quam excelsus evadat & adversus venientia quæq; tutus & præmunitus. Dijs nunc supplico immortalibus ut animum tuum firment atq; in hocce dolore tuo consolentur atq; sustentent. Voveo atq; ex animo exopto, ut hæcce quæ tibi præscripti, percipere ita & legere possis, ut dolor exinde tuus aliquantò recedat, & animus tuus in pristinum, aut si fieri posset, meliorem redeat statum & vigorem. Veniam insuper etiam precor atq; ut *mihi ignoscar* *zago, tum quod epistola 3* *Secce mihi mea ultra ipsa magnitudine terminor diuagata sit, ad ad tedium fortis tuum, iusto te longis tenuit* *(u-* *persum, tum etiam, quod tam simpliciter et etiam te* *quisi (quod movere te poterit)*

quod tam simplici & eth-
sum, nec ullas, quæ quidem efficaciores sunt, ex S. scriptura de-
dixi rationes, quod ut ob certas feci rationes, rogo, & pro since-
ro in te meo affectu obtestor, ut illud, sicut & aliud quicquid tibi
minus arriserit, boni consulere, & amore tandem in me tuo in-
umbrare digneris. Vale, mi amantissime Johannes & me ut
hactenus, constanter amare perge. Holmiæ VIII. Martij.
M. DC. XXXII.

Sed ecce tibi adhuc 'gallicum hocce poëma, quod
ut in rem tuam apprimè facit, antè oculos tibi pono :

STANCES.

Donne un peu de relasche au dueil qui t' a surpris,
Ne t' oppose jamais aux droicts de la nature,
Et pour l' amour d' un corps ne mets point tes esprits
Dedans la sepulture.

La mort dans tes regrets à toy se presentant,
Te fait voir qu' elle n' est qu' horreur & que misere,
Pourquoy donc t'asches tu qu' elle t' en face autant
Qu' elle a fait à ton Pere ?

Quoy que l' affection te fasse discourir,
Tes beaux jours ne sont point en estat de le suiure
Comme c' estoit à luy la saison de mourir,
C' est la tienne de viure.

Il estoit las d' honneur, de fortune & de jours,
Tes jeunes ans ne font que comencer la vie,
Et si tu vas si tost en achever le cours
Que deviendra ta Syluie ?

Remets pour l' amour d' elle encore ses appas
Qui s' en vont effacer dans ton visage sombre :
Et qu' un si long chagrin ne te mal- traicte pas
Pour contenter une ombre.

Il est vray qu' un tel mal est fascheux à guerir,
Et de quelque vigueur que ton esprit puisse estre,
Il se faut soupirer, lors que tu vois perir,
Celuy qui t' a fait naistre.

*Encore ses vertus teussent ton amitié
Au dela du deoir ou la nature oblige*

Encore

Si bien que la raison approuve la pitié,
Pour l' ennuy qui t' afflige. *Capit.*
Toutesfois tous ces cris sont des soins superflus,
Nos plaintes dans les airs sont vainement poussées,
Un homme ensevely ne considere plus,

Nos yeux ny nos pensées.
Scachant qu' il a rendu ce qu' on doit aux autels,
Tu dois estre assure de sa beatitude,
Ou ton esprit troublé croit que les immortels
Sont plains d' ingratitude.

Tes importuns regrets se rendront criminels,
Ton Pere en son repos ne trouvera que peine :
Puis qu' il semble estre admis aux plaisirs eternels
Pour te mettre à la geine.

Le mal devient plus grand lors que nous l' irritons :
Reviens dans les plaisirs que la jeunesse apporte,
C' est un grand bien de voir fleurir les rejettons,
Lors que la souche est morte.

Un homme de bons sens se mocque des mal-heurs,
Il plaint esgallement sa servante & sa fille,
Job ne versa jamais une goutte de pleurs
Pour toute sa famille.

Après t' estre affligé pense à te resiouyr,
Qui t' a fait la douleur t' a laisse les remedes,
Il ne te reste plus que de scavoir jouyr,
Des biens que tu possedes.

Arreste donc ces pleurs vainement respandus,
Laisse en paix ce destin que tes douleurs detestent,
Il faut apres ces biens que nous avons perdus
Sauuer ceux qui nous restent.

FINIS.